

Jasmine Leith

Algoritmus pro dva

BARONET

Algoritmus pro dva

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Jasmine Leith

Algoritmus pro dva – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Algoritmus

pro dva

Algoritmus pro dva

Jasmine Leith

 BARONET

Copyright © Jasmine Leith, 2026

Illustrations © Linda Bulíčková | Noeran, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-269-2848-5

ISBN e-knihy 978-80-269-2853-9 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2854-6 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2849-2 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Všem černým ovčím rodiny.

Tak plál a padl Excalibur meč;
než v hlád' však zmizel, ruka zvedla se,
jsouc v bílém aksamitu oděna,
tak divná, tajemná, a za jílec
jej vzavši třikrát zamávala jím
a pak ho vtáhla dolů v jezero...

ALFRED TENNYSON, *ARTHUROVA SMRT*

1

Arthur

Jsem Arthur a většího píčuse na téhle planetě nenajdete.

Za svůj život jsem došel už ke spoustě zásad – nedávej si na prvním rande špagety. Po dvou dnech už to triko vážně hod' do pračky. Nikdy se neptej, kde byl Gondor, když padly Západní úvaly. A první dojem většinou bývá fakt, fakt zásadní.

Zašteloval jsem si límečkem košile a znovu zatěkal pohledem k ebenovým dveřím kanceláře. Monotónně šedé stěny chodby si s jejich tmavou barvou vůbec nezadaly – ani s modrými sedačkami, na kterých jsem sebou teď šil jako prvák před první písemkou, ani s kobercem, který jako by ukradli z Britského muzea poté, co už byl jednou ukraden, ani s podivným světlem u stropu, které pro změnu vypadalo, jako by ho někdo přenesl z budoucnosti. Něco mi říkalo, že na místě, kde někdo neměl soudnost, stěží můžu udělat špatný dojem tím, jak se představím.

Unaveně jsem si promnul kořen nosu. *Jo, vy se ptáte proč? Protože kdybych občas uměl používat mozek, tak tady vlastně vůbec nejsem. Protože mám geniální*

kamarády. Protože jsem za tu dobu, co se přátelíme, ještě očividně nepochopil, že sázet se s nimi se vážně nevyplácí.

Protože když je Alec opilý, Arthur v ráži a Lucy mimo doslech, aby byl hlasem rozumu, nikdy to nedopadne dobře.

I když by se mi hlas rozumu asi neměl vysmát, jakmile se o prohrané sázce dozvěděl.

Zatnul jsem zuby a poklepal podrážkou o podlahu. Tlumená ozvěna v jinak ztichlé chodbě ovšem nedokázala přehlušit moje představy, jak Alekovi zakrouším krkem, až se tady kolosálně ztrapním. Nebo až mě přijmou. Popravdě jsem nevěděl, která z těch variant by byla horší.

Alekovi zakrouším krkem prostě tak jako tak.

Ebenové dveře v tu chvíli vrzly a já se rychle narovnal. Ven vyhlédla vysoká blondýna a její oči se zpoza brýlí okamžitě upřely mým směrem. „Arthur Hodk-Hodgkinson?“ ujistila se s přěrekem. Snad aby ho rychle zamaskovala, dodala: „Pojďte dál.“

Nestihl jsem ani pozdravit, než zaplula zpět za dveře. Namáhavě jsem se zvedl na nohy a následoval ji dovnitř.

Jako první jsem si všiml, že v místnosti k sobě věci konečně ladí – nábytek odpovídal barvě dveří, tapeta s ní pěkně korespondovala a i minimalistický obraz zavěšený nad stolem do interiéru poměrně zapadal. Stejně jako zrzka, která ke mně v tu chvíli zvedla hlavu.

Jakmile mě probodly její pronikavě zelené oči, zarazil jsem se. Jejich barvu zvýrazňovaly jemné linky, přes nos se jí táhla kupa teček a její výraz nepřipouštěl žádné námítky. Na okamžik jsem zapomněl, že jdu na pohovor, a ne na poslední pomodlení před popravčí četu.

Vrazil jsem do židle a při tom zvuku se rychle vzpamatoval. Věnoval jsem jí odzbrojující úsměv, po němž se však její zbroj jenom znásobila. Pozvedla hlavu, až světlo v místnosti ještě více podtrhlo ostrost jejích rysů, a vstala.

„Arthur Hodgkinson, je to tak?“ zeptala se hlubokým hlasem.

Připsal jsem jí plus za to, že to řekla bez zaškobrtnutí. „Je to tak. Těší mě.“

Natáhl jsem paži a potřásli jsme si rukama. Její dlaň mě okamžitě pevně stiskla.

„Takže.“ Přitáhla si nějaké papíry a znovu se posadila, tak jsem taky zabral židli naproti ní. Blondýna, která pro mě přišla na chodbu, mezitím začala listovat vlastní složkou. „Bakalářský stupeň vzdělání, dosavadní praxe stážista v Pascalites a barman v Zašívárně.“

„Bez chybičky.“ Usmál jsem se, a tím jsem si vysloužil další zpražení pohledem. Fajn, na tuhle holku očividně vtípky neplatí.

„Jak jste získal praxi v Pascalites?“ zeptala se. „Co vím, málokdy nabírají stážisty mimo technické školy.“

„Přes známost.“ Ani to nebyla tak úplně lež. Zaryl jsem si nehty do dlaní a doufal, že dál se na firmu vyptávat nebude.

Pozvedla jedno obočí. „Jistě. A v současnosti pracujete v baru...“

„Taky přes známost.“

Blondýna vedle ní se uculila, ale se zrzkou to samozřejmě ani nehnulo. „Pascalites vás nepřesvědčilo, abyste pokračoval v kariéře tímto směrem?“

Nasadil jsem nepřilíš přesvědčivý úsměv. „Popravdě mě spíš odradilo.“

Znovu ke mně zvedla ty uhrančivé oči. Ať už si ale myslela cokoli, nechala si to pro sebe. Srovnala papíry a poklepala prsty o stůl. „Co nám tedy můžete nabídnout?“

Abych to uvedl na pravou míru – nehlásil jsem se na post zástupce firmy, ale *uklízeče*.

Alekovi (a mně, fajn, taky jsem na tom měl podíl) přišlo jako geniální nápad vsadit se o postupu do play-off v NBA, že kdo bude mít špatný odhad, půjde aspoň na měsíc uklízet do Sheldonu. Sheldon byla firma specializující se na IT bezpečnost, konkrétně tedy na ochranu dat, což Alekovi přišlo taky geniální, protože akorát o dva dny dřív mu někdo hacknul mail a rozeslal dost nelichotivé zprávy všem v seznamu jeho kontaktů. Nejdřív navrhoval, že se ten, kdo prohraje, bude ucházet o nějaké vyšší místo, ale vzhledem k našim počítačovým schopnostem – on s hacknutým mailem, k němuž měl heslo *Alec1234*, a já s nehacknutým mailem, jehož heslo *Arthur4321* jsem si pak okamžitě změnil – jsme usoudili, že budeme mířit na něco proveditelnějšího.

No. Jenže to jsem nečekal, že tu sázku prohraju. Že to já půjdu uklízet do Sheldonu. Že to já budu sedět před holkou, která vypadá jako Natasha Romanoff z *Avengers*, a absolvuju pracovní pohovor, u nějž nevím, jestli chci, aby mě vzali, nebo ne.

Odkašlal jsem si. „Zodpovědnost. Spolehlivost. Nadšení pro věc.“

Vytasil jsem ještě pár nepřesvědčivých argumentů a marně vzpomínal, co do nás hustili v hodinách byznys angličtiny, že se hodí říkat na pohovorech. Natashin pohled absolutně nedával najevo, co si o mně myslela, ale blondýna se začala usmívat, takže aspoň z toho jsem soudil, že tady ze sebe nedělám úplně kolosálního vola.

Jenže jsem z donucení už u pár podobných pohovorů asistoval, takže jsem byl ze zrzčina zkoumavého pohledu přece jen krapet nervózní. Proč mě ta Natasha takhle zkoušela? O co jí šlo? Co přesně si chtěla zjistit?

Nebo si už něco zjistila a nevěřila mi?

Přiměl jsem se udržet přívětivý výraz, i když Natasha poklepala nehty o desku stolu. „Dobrá. Slečna Saltová vás zavede k personalistce, abyste se dohodli ohledně smluv a všeho, pokud si tedy můžeme plácnout.“

Zazubil jsem se. *No bezva.* „Samozřejmě. To budu rád.“

„Výborně. Takže vás budu čekat od pondělí, na všem se domluvíte s naší personalistkou.“ Poprvé od začátku pohovoru ze sebe vyloudila úsměv a já se na okamžik zapomněl.

Neměla příliš plné rty, ale úsměv jí vykrojily naprosto precizní. Tatam byla její chladná maska, najednou působila přívětivě, jako člověk, ke kterému jdete na ulici intuitivně pro pomoc, protože vám cosi říká, že tady najdete aspoň zdánlivý pocit bezpečí. Zelené oči při úsměvu přivřela, ale o to větší jiskru to v nich vyvolalo.

Do prdele, jedna ze zásad, kterou mi vštěpovali už odmala, byla taky, že vztahy na pracovišti jsou fuj. *Ne že by mi to naši nedokázali dostatečně.* Ale představa, že bych tenhle úsměv dneska nemusel vidět naposledy – představa, že bych to třeba mohl být já, kdo ji přiměje sundat tu přísnou masku...

Rychle jsem se vzpamatoval. „Jistě. Budu se těšit...“ Nahlédl jsem na jmenovku, kterou měla vystavenou na stole, a zapomněl jsem se podruhé. „... Morgano Awracková?!“

No ty vole. Žádná zástupkyně nebo personalistka, rovnou šéfká.

Na pozici uklízeče mě zpovídala šéfká Sheldonu.

Snažil jsem se o firmě něco načíst, abych sem nešel jako úplný idiot, takže jsem zabrousil samozřejmě i do vedení. Sheldon se už několik let dědil v rodině Awracků, což bylo příjmení, které bych běžně vypustil z hlavy, ale jakmile jsem spatřil křestní jméno, co před ním bylo zároveň s položkou *CEO*, nehrozilo, že bych ho zapomněl.

Jsem Arthur, který vyrostl se sourozenci Kayem a Igrain pod výchovou dvou lidí naprosto posedlých rytíři kulatého stolu, tudíž za doprovodu všech knižních, filmových i divadelních zpracování daných legend. Na *Merlina* a *Camelot* jsme v jednu dobu koukali pořád. Hádek o tom, jestli je v *Prvním rytíři* hezčí Richard Gere, nebo Sean Connery, jsem si od mámy a ségry taky vyslechl spoustu. Tvorbu Thomase Maloryho a Alfreda Tennysona jsem znal, ještě než o nich padla zmínka v hodinách literatury.

Její úsměv byl jako mávnutím ruky pryč. „Nápodobně, Arthure Hodgkinsone.“

A ještě jednu věc byste o mně asi měli vědět – neumím držet jazyk za zuby.

„Vaši rodiče jsou taky blázni do artušovských legend?“

Trochu nevěřicně vykulila oči. „Prosím?“

„No, jste Morgana, jako ta čarodějnice.“

Sotva semkla rty, došlo mi, jak to vyznělo. *Pecka, nazvi první den šéfku celé firmy čarodějnicí, ty kokote.*

„Jakože moji jsou,“ snažil jsem se to rychle zachránit. „Jsem Arthur. Jako král Artuš. Chápete.“

„Ano,“ odpověděla trochu úsečně. Měl jsem však dojem, že jí koutek rtů cukl v pobavený škleb, který se

marně snažila potlačit. „A jestli se nepletu, Morgana pomohla Artuše zabít.“

Zašklebil jsem se. *Takže má i smysl pro humor.* „Takovým násilím mi přece nebudete vyhrožovat hned první den, ne?“

Morgana pozvedla obočí. Uměla zdvihnout jen jedno, což jsem se nikdy nenaučil a což jí vykouzlilo mnohem ironičtější výraz, než kdyby zvedla obě. Fakt strašně mi připomínala Black Widow.

„Předpokládám, že vaše pracovní nasazení bude stejné, jako je vaše oddanost artušovským legendám,“ odušila nakonec.

„Mám jenom rybičku Merlina a psa Malaganta, ale spolehněte se.“

Zavrtěla hlavou a obrátila se k blondýně vedle sebe. „Zaveď ho, prosím, ke Claře, ať všechno nachystá.“

Blondýna hned vyskočila a vyrazila ke dveřím. Po dalším pronikavém zeleném pohledu jsem blondýnu napodobil.

Morgana vstala zároveň se mnou a napřáhla ke mně ruku. Na rozloučenou ji stiskla mnohem pevněji než na uvítanou.

„Takže vy ty legendy nemáte ráda?“ Když vzhůru vystřelilo i její druhé obočí, zazubil jsem se. „S takovým jménem...“

„Můžete jít,“ přisvědčila a ta další dvě slova, kam přesně, jsem si domyslel.

Hleděl jsem jí do těch zelených očí a říkal si, jestli je taková čistě kvůli pohovoru, nebo jestli se běžně vtipů mezi řečí nechytá. Zatím reagovala na jeden jediný.

Blondýna u dveří si odkašlala. Naposledy jsem tedy pokynul Morganě, jejíž pohled mě propaloval jako zaklínadlo její jmenovkyně, a odporoučel se k výcho-

du; doprovázen zelenýma očima, dokud za mnou dveře nezapadly.

Blondýna, která se mi představila jako Emily, a personalistka, která mi tykání pro změnu nenabídla vůbec, mě v Sheldonu zdržely ještě úctyhodnou hodinu, než mě vyprovodily ven – s tím, že od pondělka mám novou položku v životopise.

Slunce bylo vysoko na obloze, zatímco jsem kráčet ulicemi Davenportu domů. Pokud se tedy domov dalo říkat bytečku nad barem, ale žil jsem tam rád, takže hádám, že dalo. V ruce jsem žmoulal srolovanou smlouvu a před očima mi problikával náznak úšklebku, který mi věnovala Morgana, toho jediného, který prosákl skrz její masku.

Neměl bych nad ní přemýšlet. Jako uklízeč ji pravděpodobně už nikdy neuvidím, pokud se mi nepovede vlézt jí do kanclu, když tam bude, a přesto – kvůli něčemu mi zůstala v hlavě.

Konečně jsem dorazil na naši ulici a instinktivně vyhledal vývěsní štít baru. Zašívárna byl malý bar, který skvěle zapadal mezi sousední podniky v ulici kousek od náměstí. Asi nelákal tolik pozornosti, kolik by si kdo přál, ale od pohledu bylo jasné, o co uvnitř kráčí, a jakmile jsem otevřel dveře a obklopila mě vůně zdejších zdí, cosi v mých ramenou automaticky povolilo. Interiér byl tmavý, osvětlený tlumenými lampami, boxy podél zdí poskytovaly dostatečné zázemí pro ty, kteří chtěli trochu soukromí, a čtvercový prostor poblíž jukeboxu pro změnu dostatečné zázemí těm, kteří se chtěli bavit.

Zašívárna byl malý bar. Ale svoje štamgasty měl.

A já byl rád, že aspoň někomu z nás se tu plní jeho sny.

Ani zvuk klapnutí dveří nepřiměl muže za barovým pultem, aby mi věnoval pozornost. Na větší povyk bylo ještě brzy, bar oficiálně otevíral až odpoledne, takže mě zatím přivítal jenom klid narušovaný listováním štosu papírů. Hlavou mi prolétl obraz Morgany, jak lustruje můj životopis. S přísným pohledem, ani špetkou veselí v obličejí.

„Tak co?“ ozval se. „Uklížíš ode dneška v Sheldonu?“

„Hádej.“

„Jdeš později, než jsem čekal, takže můj odhad je, že ano.“

„Jak, než jsi čekal?“

„Kdyby tě vykopli hned, tak už jsi dávno tady.“ Lucy ke mně konečně zvedl hlavu. Navzdory tomu, jak pobaveně zněl, jeho výraz neprozrazoval ani ždíbec humoru. S Lucym jsem se seznámil už na střední a vždycky mě bavilo pozorovat, jak ostatní jeho nevýrazovost neskutečně znervózňuje. Dva metry, svalnaté paže a duhovky tak světle šedé, že vypadaly spíš bílé, uměly rozhodit každého, natož když na vás koukal, jako by absolutně nechápal, jak fungují slova nebo lidská komunikace.

Ale my dva se znali až příliš dlouho, abych v něm neuměl číst. Otráveně jsem zakoulel očima. „Jasný, jen si kopni. Je to Alekova vina.“

„Alec ti nemá co kecat do života,“ připomněl. „Pokud bys tam nechtěl jít, tak bys tam nešel.“

Rezignovaně jsem rozhodil rukama. „Sázka je sázka, Lucy. A já slovo držím.“

„V tom případě doufám, že si pamatuješ i na ta slova, co zněla jako ‚pomůžu ti na oslavě osmdesátin‘,“ podotkl nevinně.

Procítěně jsem zasténal. Sakra, na to jsem zapomněl.
„To je dneska?“

„To je dneska. A kdyby na to náhodou zapomněl i Alec, tak mu to nenápadně připomeň, ok?“

„Polib mi.“

„Díky, nemám zájem.“ Nato se znovu sklonil k papírům a nechal mě naplno se oddat představám, jak by mi někdo jiný mohl políbit.

Pohodil jsem hlavou a krokem ke schodišti jsem Morganu vyhnal ven.

Vyběhl jsem schody do patra až k bytu, který jsme sdíleli s Lucym a Alekem. Předpokládal jsem, že bude odemčeno, když je Lucy dole, takže jsem rovnou vzal za kliku a vešel dovnitř – a přistihl nějakého týpka s rukou v Alekových kalhotách.

Otevření dveří je ani přinejmenším nevyrušilo. Týpek držel Aleka přitisknutého ke zdi u zrcadla a Alec si ještě zavzdychal, zatímco vjížděl prsty do vlasů své společnosti. Až když jsem si důrazně odkašlal, oba sebou trhli a Alec vyjekl.

„Nenechte se rušit,“ odušil jsem, protáhl se kolem nich v naší malé předsíni a zavřel se v pokoji. Byt nad barem nebyl kdovíjak velký, ale díkybohu disponoval třemi neprůchozími pokoji, které jsme mohli využívat po svém – *kdyby se tedy někomu chtělo, co, Aleku.*

Mrštíł jsem smlouvou o stůl a pohledem vyhledal černou skaláru v malém akváriu. „Čau Merline,“ zahuhlal jsem. Merlin, to se ví, neodpověděl. Nebýt někdejší prohrané sázky s Alekem, ani ten by tu nebyl. Asi jsem měl už tehdy pochopit, že se s ním nemám sázet.

A Malaganta jsem si teda vymyslel, pes by se nám sem do bytu stejně nehodil.

Zkontroloval jsem, jak je na tom Merlin s jídlem, a pak se natáhl po domácím oblečení, abych se konečně dostal z té příšerně formální košile a společenských kalhot. V teplácích a triku jsem se protáhl, prohodil ještě pár slov jednostranné konverzace s Merlinem, kdyby se čirou náhodou Alekovi usmyslelo toho kluka vyházovat příliš dlouho a spíš neverbálně, a teprve potom jsem vyšel ven.

Chodba byla díkybohu prázdná. Aleka jsem našel u stolu v obýváku, jak na mobilu scrolluje na sítích. Ani nezvedl hlavu, když jsem vešel.

„Tak jak?“ zeptal se, sotva jsem otevřel lednici a vyndal z ní zbytky včerejšího oběda.

Pozvedl jsem obočí. „To bych se mohl ptát i já.“

„U mě dobrý – a bylo by to výborný, *kdyby někdo třeba nejdřív zaklepal.*“

„Lucy mi neřekl, že tu někoho máš, jak jsem měl čekat, že si to budete mastit hned na chodbě?!“

„Zkus taky někde upustit páru, budeš pak snesitelnější,“ zněla odpověď, takže víc jsem na něj nenaléhal. Sám pro sebe jsem zavrtěl hlavou, přendal zbytky špaget na talíř a strčil je do mikrovlnky.

„Myslel jsem, žes říkal, že to s ním hodláš ukončit.“

„No, nějak na to nedošlo.“

Potlačil jsem povzdech. Bylo by mi fuk, jestli si s někým jenom sem tam vrzne, nebo jestli udržuje vážný vztah – jenže mi nebylo jedno, když si Alec neustále volil cesty, které mu ubližovaly. Tenhle borec měl být „ten pravý“, asi jako x dalších před ním, a podobně jako u těch jsme s Lucym v jednom kuse poslouchali, že Aleka ignoruje, že mu neodpovídá na zprávy, že ho na poslední chvíli nakonec navzdory domluvám pošle někam, že z něj zase dělá největšího idiota a tak dále a tak dále. Zůstat v nefunkč-

ním vztahu jen proto, že pořád oddaloval, kdy mu dá košem, nemohlo vyústit v nic než v další probrečenou hodinu v mém pokoji.

Jenže kecat do života jsem mu nemohl, takže jsem jen tiše počkal, než se mi ohřeje oběd, a usedl na místo naproti němu.

Alec mě hned probodl pohledem. „No tak jak? Vzali tě?“

„Vzali.“

Nadšeně plácl dlaněmi do stolu. „A? Vykládej, přeháněj!“

„Nastupuju v pondělí, záskok za kohosi na operaci přesně na měsíc, jak jsme řešili. Mluvila se mnou přímo šéfka.“

„Ty jo. A jaká je?“

„Sexy. Ale asi ne úplně můj typ a očividně jí nejsem sympatickej.“

„Na tom zapracuješ,“ odmávl to. „Vidíš, ještě že jsem tady byl. Beze mě by ses prostě zašil tady a jediný vztah bys mohl uzavřít se svou pravačkou.“

„Jsem levák.“

„Tím huř.“

Nabral jsem porci špaget do hrsti a vší silou jí po něm mrskl. Alec nestihl uhnout a hned spustil, že jsem prase, ničím mu oblečení a plýtvám jídlem. Nechal jsem ho se vyvztekat, než jsem nevinně nadhodil: „Lucy s tebou večer počítá, prý ti to mám připomenout.“

„No bezva. Nohy mě při té představě bolí už teď,“ zavřel. „V pondělí nastupuješ, jsi říkal?“

On si nedá pokoj. „Jop.“

„Tak přes víkend vymysli, jak nakopnout svoje charisma.“

„Já ji nehodlám balit, Aleku.“

„Proč ne? Tvrdivs, že je sexy!“

„Prostě nechci, tečka.“

Věděl jsem, proč mi Morgana zůstala ležet v hlavě, a nebylo to jen kvůli tomu jménu.

Protože to byla zatraceně pěkná ženská. A každým coulem patřila na svoje místo. Póza, způsob řeči, odměřenost – tohle bylo přesně to, čemu jsem se chtěl vyhnout, od čeho jsem dal ruce pryč a doufal, že už je nikdy nebudu muset vrátet zpátky.

A neměl jsem ani v nejmenším úmyslu na tom teď něco měnit.

2

Mori

Nenávidím pondělky.

Táta mi vždycky vyčítal, že jsem strašný pesimista a že bych na tom měla zapracovat. Jenže člověk by se mohl stavět na hlavu, a stejně by mu svět zase ukázal, že mu prostě není přáno.

Ráno jsem zjistila, že mám v rychlovarné konvici prasklinu, takže jsem musela vyrazit s nulovou porcí kofeinu v žilách. Do práce jsem tak bez pauzy na kávu vyjela brzo, a přesto jsem na dvacet minut zkysla v koloně. Mezitím jsem v kabelce našla vzkaz od ségry – panáčka s šípem v hlavě a důrazným *SEŽRALA JSI MI SUŠENKY, NESNÁŠÍM TĚ*. A jakmile jsem přijela k firmě, první, koho jsem spatřila stepovat u dveří, byl Hodgkinson.

Zoufale jsem praštila hlavou o volant. *Nenávidím pondělky*.

Přesto mi to nedalo a zlehka jsem zvedla hlavu, abych viděla, co dělá. Hodgkinson přecházel sem a tam, jako by na někoho čekal, a tvářil se jako otrávený puberták. Pak na někoho zazvonil a cosi si zamručel pod nos.

Když jsem Emily říkala, že si na něj posvítím, nemyslela jsem, že se mu doslova pověším na paty, ale osud mi zjevně nepřál nic jiného.

Odepla jsem si pás a vystoupila z auta ven. „Zvonníte zbytečně,“ prohodila jsem. Hodgkinson vyděšeně poskočil a rychle ke mně trhl hlavou. Jakmile zjistil, že jsem to já, teatrálně se chytil za srdce. „Nikdo tam není.“

„Aha. Bylo mi řečeno, ať dorazím na půl sedmou...“

„Evidentně jste vypadal jako někdo, komu se řekne, ať dorazí o půl, a přijde v celou,“ odušila jsem. „Personalistka chodí na sedmou.“

Hodgkinson se dle očekávání zamračil, načež se ušklíbl. „Vy taky nevypadáte na ranní ptáče.“

Holoubku, ještě jsem neměla kafe, dneska to na mě nezkoušej. „Zato vy vypadáte na někoho, kdo se bez klíčů nemá jak dostat dovnitř.“

Znovu stáhl obočí. „Takže... mě dovnitř nepustíte?“

Semkla jsem rty, abych se nezačala smát, a vylovila z kabelky kartu. Cítila jsem na sobě jeho pohled celou dobu, co jsem čipem otvírala a vešla dovnitř – zatímco on doopravdy zůstal stát na místě.

„To tam chcete vystát důlek?“ houkla jsem na něj přes rameno.

Rozběhl se a proklouzl dovnitř, než se dveře stihly zase zavřít.

Držel se pár kroků za mnou, takže se ztichlou chodbou nesla ozvěna čtyř bot. Když mě následoval i na schody, zastavila jsem a obrátila se k němu čelem. Jenže Hodgkinson si toho nevšiml, takže do mě vrazil, až jsme se zapotáceli.

Rychle mě zachytil za předloktí. Jak se kvůli tomu naklonil o něco blíž, ucítila jsem závan jeho lehce nasládlé kolínské. Aspoň něco příjemného.

Vysmekla jsem se mu a udělala pro jistotu ještě jeden krok výš, abych zvětšila prostor mezi námi a taky stála zhruba v úrovni jeho očí. Obočí mu vystřelilo vzhůru, ale než stačil něco poznamenat, řekla jsem: „V kanceláři personalistky jste byl, víte, kde je. Počkejte na ni, dá vám klíče, pak se můžete pustit do práce.“

Otočila jsem se na patě a pokračovala dál. Nestihla jsem schody ani pořádně vyjít do mezipatra, když se ozvalo: „Zabilo by vás, kdybyste se sem tam měla usmát, co?“

Nechápavě jsem se po něm otočila. „Takže klasika?“ odtušila jsem. „Žádáte po ženě, aby se usmívala?“

„Ne, žádal bych to po každém, kdo se věčně tváří jako socha.“

„Tak to po nikom nežádejte. Evidentně není chyba v nich, že se ve vaší přítomnosti nechtějí usmívat.“ Zavrtěla jsem hlavou a pokračovala v chůzi.

„Jsem zas tolik neřek!“ ozvalo se po chvílce, ale už jsem mu nehodlala věnovat pozornost.

Vystoupala jsem do patra a zamířila ke své kanceláři. Teprve když za mnou zapadly dveře, vztekle jsem zavrčela. Už při pohovoru jsem si říkala, že to bude namachrovaný floutek, ale že z něj třeba mluví nervy. Očividně bych na svou intuici měla spoléhat víc. *A pak mi mluv o přehnaném pesimismu, tati.*

Shodila jsem z ramen blazer, otevřela okno, spustila počítač a vyrazila do kuchyňky doplnit chybějící kofein.

V budově vládlo ticho, takže hučení kávovaru se zdálo jako blížící se hurikán. Soustředila jsem se na hluk, který stroj vydával, a pomalu jsem cítila, jak se můj nervový systém uklidňuje. Personifikovat neživé objekty kolem a přenášet na ně vlastní negativní pocity mi vždycky pomáhalo utřídit si myšlenky.

Vyhledala jsem svůj pohled v odraze precizně vyčištěného kávovaru. „*Nedám ti napít, ochutnáš, až budeš velká.*“ Tolikrát jsem tady stála a sledovala, jak si táta chystá kávu, čichala její vůni a chtěla ji zkusit. Stejně jako si zkusit sedět na té velké točité židli na kolečkách, na které jsem tátu viděla v jednom kuse.

Ted' jsem měla k obojímu neomezený přístup. Šestiletá Mori by z toho byla nadšená, ale sedmadvacetileté byla tehdejší radost nějak podivně jedno.

S hrnkem kávy jsem zamířila zpět a ze spodního patra ke mně dolehly něčí hlasy, z toho jeden mužský. Doufala jsem, že Hodgkinson někde neoblbuje Emily nebo neobtěžuje jiné zaměstnance.

Zapadla jsem zpět do kanceláře a sesunula se na židli k počítači.

Byl tady první den. Vůbec jsem se s ním nemusela babrat, mohla jsem jednoduše využít zkušební doby a prostě ho vyrazit.

Jenže to by to nesměl být Arthur Hodgkinson.

A já zoufale potřebovala vědět, co přiměje dědice jedné z největších softwarových firem v Iowě jít uklízet do té naší.

Zatím vůbec nepůsobil, jak jsem čekala, ale pochybovala jsem, že by se jednalo o shodu jmen. Přišel na výzvědy? Nebo o co tady mohlo jít?

Ověřit si, jak „jednoduše“ ted' půjde Sheldon koupit?

Poklepala jsem prsty o desku stolu. Uměla jsem hrát špinavě, když to po mně někdo chtěl. Byl jeho problém, že mě podceňoval.

Znovu jsem v mailu našla jeho životopis a očima sklouzla k položce s Pascalites. Nezdráhal se sem firmu napsat, a přitom se zdálo, že o ní nechce mluvit, když jsem ji vytáhla u pohovoru. Napsal si ji sem...

a přitom se ucházel o pozici uklízeče, nechtěl dělat nic s počítači. *Jakou hru hraješ, Artuši?*

Stihla jsem vypít celý hrnek, než se ozvalo zaklepaní a dovnitř vplul Hodgkinson. Nebo spíš zakopl, protože škobrtl o práh, zatímco se sem valil i s vysavačem.

„Zdravičko,“ zazubil se zvesela.

Pozvedla jsem jedno obočí. *No nazdar.*

Žádný vtípek ale nepřišel. Hodgkinson se pustil do vysávání, a ačkoli mě ten zvuk rozčiloval, nehodlala jsem ho ve své kanceláři nechat ani na vteřinu samotného. Předstírala jsem tedy, že pracuju, a po očku ho sledovala.

Přestože jaro se ještě neohlásilo plnou silou, jako pracovní oděv zvolil triko bez rukávů, takže jsem měla příležitost si prohlédnout široká ramena a statné paže s chloupky jen o odstín tmavšími, než byly jeho vlasy. Ty si i teď udržoval v ledabylém rozčuchu, pod světlými kanceláře byly ty blond prameny skoro bílé. V jednom uchu jsem si všimla sluchátka a neuniklo mi, že se občas při pohybech zhoupne do rytmu hrající skladby.

Netrvalo dlouho, než jsem ho přistihla, jak se rozhlíží. Schválně jsem ťukla do klávesnice, aby měl dojem, že se na něj nesoustředím, ale vnímala jsem každý pohyb jeho hlavy, každé rádobý nenápadné zkoumání nábytku a věcí v něm. Jistěže přišel využít první příležitost to tu pořádně prošmírovat.

„Nezapomeňte mi pak zalít květiny, prosím,“ ozvala jsem se. Hodgkinson sebou dle očekávání trhl a přistižen po mně trochu překvapeně otočil hlavu, tak jsem pokrčila ramenem. Nato jsem se natáhla k odpadkovému koši pod svým stolem a přesunula jej ke kraji, aby ho mohl vynést.

Na Hodgkinsonově tváři se mihl úšklebek, ale ku podivu nic neřekl.

Do práce jsem se ponořila, až když mi zasalutoval na rozloučenou a i s vysavačem se vypařil. Sotva jsem ale stihla zkontrolovat jednu fakturu, vpadl sem zas. Opět po mně vrhl zářivý úsměv a vyměnil mi pytel v koši, načež mi ještě otevřel okno, které jsem mezitím stihla zavřít.

„Větrání nepodceňujte,“ prohodil. „Ať tady není takovej vzduch. Možná pomůže změna šatníku nebo upjatosti, ale odborník nejsem.“

Nevěřicně jsem se po něm ohlédla, ale on si prostě rovnou odešel.

„Idiote!“ zavrčela jsem za ním. Z chodby ke mně dolehl jen potměšilý smích.

Natáhla jsem se po tužce ve stojánku a pevně ji sevřela mezi prsty. I tohle mi pomáhalo krotit nervy, když byly na pochodu. O co mu šlo? Jestli mě chtěl vyprovokovat, tak k čemu? Ověřit si, že přece *ženská jedná emoce*, protože chlap asi nikdy ne? Že do sebe kvůli tomu musím nechat kopat a nechat se ponižovat?

Když se ozvalo další klepnutí na dveře, už jsem vstávala ze židle, ale dovnitř nahlédla snědá tvář orámovaná tmavými vlasy.

„To jsi ty,“ vydechla jsem úlevně.

Seamus se zamračil. „Ahoj. Čekala jsi někoho jiného?“

Odmávla jsem to a naznačila mu, ať se posadí. Seamus pořád trochu zaraženě zabral místo, na němž před několika dny seděl Hodgkinson, zatímco jsem se mezi řádky jeho životopisu snažila najít důvod, proč je tady.

Zatnula jsem zuby. „O co jde?“

„Mám pohromadě ty žádosti o kurzy včetně nezaplacených. Jen potřebuju souhlas, komu to můžu rozhodit.“ Seamus mi podstrčil po stole štos papírů.

Jako specialista v oblasti vzdělávání tu působil ještě za táty, ačkoli jsme od sebe nebyli zase tak věkově daleko – Seamus po celou svou docházku na základku bydlel na stejné ulici jako my, takže jsme jako děti spoustu let trávili venku spolu. Táta a ostatní lidi ve firmě věřili jeho schopnostem, podporovali jeho ambice a souhlasně přikyvovali, že pan Murphy nám přece má tolik co nabídnout.

Nechtěla jsem mu závidět, jenže bylo těžké občas nevidět dvojí metr.

„Potkal jsem toho nového uklízeče,“ prohodil Seamus, zatímco jsem pročítala papíry. Zvedla jsem k němu tázavý pohled, tak pokrčil rameny. „Docela sympoš. Aspoň v porovnání s Markem, z toho abys slovo dostala, to je vždycky zážitek.“

Kéž by tak uměl mlčet i Hodgkinson. Přemýšlela jsem, jestli Seamusovi říct, o koho kráčí, ale zatím jsem se rozhodla nechat si to pro sebe. Se Seamusem jsme si byli blízcí, ale ne natolik, abych věděla, že neriskuju, že to rozhlásí i dalším lidem ve firmě. Těm, co by mi to hned s radostí předhodili.

Ne, na Hodgkinsona si posvítím sama.

„Hádám, že se mnou nesouhlasíš, když tak zarytě mlčíš,“ podotkl.

Trhla jsem sebou, když mi došlo, že jsem nereagovala. „Promiň. Zatím na mě moc dojem neudělal.“

„Však je tady první den,“ odmávl to a protáhl se. Pod upnutým svetrem, který by podle mě měl nosit o nějaké to číslo větší, se mu vyrýsovaly bicepsy a já uhnula pohledem. Seamus mi nedávno ochotně hlásil, že poctivě využívá zaměstnanecké benefity a chodí do posilovny kousek odsud. Tak snad měl radost, že to neslo své výsledky. „To se srovná. Navíc vypadá docela mladě, kolik mu je?“

„Čtyřicet.“

„Ok, tak to vypadá na míň.“ Probodl mě očima.
„Ale jestli má nějaký blbý kecy, Mori, tak...“

Pozvedla jsem dlaň, abych ho krotila. „V klidu, prosím tě. Srovnám ho do latě, pokud bude třeba.“

Seamus se uchechl. „O tom nepochybuju,“ zašklebil se. „Ale víš, jak na tom někteří jsou. Když mu to dám jasně najevo já...“

Protože od tebe to bude znít výhružněji než od té, které by se to přímo týkalo?

Věděla jsem, že to myslí dobře, takže jsem se snažila tím příliš nezabývat. Místo toho jsem se na několik vteřin soustředila na slabé vrčení počítače, abych ztišila nervy. „Budu tě mít na paměti,“ odvětila jsem nakonec. Za to jsem si vysloužila úsměv.

Podškrábla jsem mu souhlas s rozdělením kurzů a posunula mu papíry nazpět. „Připomeň jim, ať nezapomenou na faktury včas, jestli chtějí uplatnit slevu.“

„Žádný strachy. Kdyby cokoli, víš, kde mě najdeš.“

Vyměnili jsme si úsměvy na rozloučenou a pak se Seamus vypařil. Ve vzduchu po něm zůstal odér kořeněné kolínské, která mi vůbec nevoněla.

Kromě pondělků taky nenávidím konce měsíce. Od rána jsem se prakticky nezastavila, a že mi telefon zvoní až po oficiálním skončení mé pracovní doby, mi došlo, až když jsem ho zvedla. Ale schůzka ohledně sponzorských darů holt byla domluvená.

Protáhla jsem si krk, konečně vypnula všechno kolem sebe a natáhla se po blazeru. Chodby Sheldonu už byly tmavé, ale pro jistotu jsem to ještě obešla a zkontrolovala, jestli se někde nezůstalo svítit. Odcházet